

en Kommissionsbetænkning, som vil blive omdelt her i Tinget, og som udførlig gør Rede for Kommissionens Arbejde. Denne Kommissionsbetænkning ender med en temmelig udførlig og mange Paragraffer omfattende Anvisning til og Regulativ for, hvad der skal være tilladt, og hvad der ikke skal være tilladt, og hvad der skal være tilladt uden særlig Deklaration, og hvad der derimod kun skal være tilladt, naar en Deklaration peger hen paa, at det har fundet Sted. Der er jo imidlertid den Betænkning derved, at en saadan Erklæring af Kommissionen ikke er bindende for Domstolene, da den jo ikke udgør nogen Bestanddel af Loven, og naar den skulde have sin fulde Virkning baade med Hensyn til at betrygge Publikum og i Henseende til at betrygge Vinhandlerne for eventuelle ugrundede Saggivelsler, maatte den have en vis bestemt juridisk Virkning, som gaar ud over den, den kan have som en blot Udtalelse af saakyndige. Derfor gaar den ene af de ny Ting, der er i Lovforslaget, ud paa at bemyndige Regeringen til ved Bekendtgørelse at bestemme, hvad der skal være tilladt, og hvad der ikke skal være tilladt med Hensyn til Behandlingen af Vin og Spirituosa. De Herrer ville vistnok, naar de gøre dem bekendt med Kommissionens Betænkning og med det Resultat, den kommer til, let se, at det vil være lidet rimeligt at optage disse Bestemmelser om Vine og Spirituosa i selve Loven, idet de ville komme til at udgøre mange Gange mere end alle Lovens øvrige Bestemmelser tilsammen. Der er dernæst ogsaa den Grund til ikke at optage dem i selve Loven, at de ville komme til at undergaa stadige Forandringer, idet der er mange af de Stoffer, som benyttes i saa Henseende, der veksle; Remisere finde idelig paa, at man med større Nytte kan bruge en anden Ting, og det er derfor Bestemmelser, som det ingenlunde vilde være heldigt at sætte Lovgivningsmagten i Bevægelse for hver Gang. Den ene ny Bestemmelse i Loven er altsaa, at Regeringen — naturligvis støttende sig til de saakyndiges Erklæring — ved Bekendtgørelse kan bestemme, hvad der skal anses for tilladt over for Lovens Forvaltningsbestemmelser med Hensyn til Tilvirkning og Forhandling af Vin og Spirituosa.

Den anden ny Bestemmelse i Loven er kun en Bestemmelse, der tildels hænger sammen med Kontrollen med disse Ting overhovedet, nemlig om, at Flasker, der sælges i Detailhandel, eller af hvilke der paa Beværtningssteder udstækkes, skulde være forsynede med en Etikette eller et andet Tegn, som

bestemt angiver en indenlandsk Mand, der som Fabrikant eller Importør staar til Ansvar for Varen. Naar dette ikke er foreskrevet, bliver Kontrollen nemlig omtrent illusorisk, thi da den ene Flaeste omtrent ligner den anden, vil det, naar den ikke er mærket paa en bestemt Maade, være umuligt at efterspore, hvem den hidrører fra, altsaa hvem der egentlig har Ansvaret for dens Indhold. — Der er kun disse to ny Bestemmelser. Lovforslagets Indhold er i øvrigt ganske ordret stemmende med Loven af 9de April 1891. Med disse Bemærkninger skal jeg derfor tillade mig at forelægge dette Lovforslag, som enten er eller vil blive omdelt i Tinget tillige med den omtalte Vinkommissions Betænkning.

Formanden: Eksemplarer af det saaledes fremførte Lovforslag ville blive omdelte, for saa vidt det ikke allerede er sket.

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Anden Behandling af Forslag til Lov om Fattigvæsenet paa Færøerne.

(Første Behandling findes i Tidenden, Sp. 309 ff., Udvalgets Betænkning findes i Tillæg B., Sp. 29 ff.).

Der var intet Vædringsforslag stillet udenfor Betænkningen.

Lovforslagets Paragraffer og de stillede Vædringsforslag samt Spørgsmaalet om Lovforslagets Overgang til 3dje Behandling fattedes under Forhandling under et.

Ordføreren (Rump): Forinden jeg gaar over til at gennemgaa de ikke mange Vædringsforslag, som ere stillede af Udvalget, skal jeg tillade mig, i øvrigt tildels som indledende Bemærkninger til Behandlingen af et af Vædringsforslagene, at fremsætte et Par almindelige Udtalelser angaaende Lovforslaget.

Skønt Færøerne i Forbindelse med den øvrige Del af Kongeriget danne et Lovgivningsdistrikt, medfører jo praktiske Hensyn temmelig hyppigt, at man, naar man skal give en Lov, som ogsaa har Interesse for Færøerne, giver Loven for den øvrige Del af Lovgivningsområdet og saa senere ved en ny Lov udvider Bestemmelserne til Færøerne med de Forandringer, som Hensynet